

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2020. január 19.

XVIII. évfolyam 3. szám

Évközi 2.vasárnap

„Igazságodat hirdetem a nagy közösségben”

Egyházközségünk hirdetése:

Január 19. vasárnap:

08:00 – +Szülők

10:00 – +Edina

11:30 – Makkosmária

18:00 – Rózsafűzér Társulat élő és elhunyt tagjai

A szentmise olvasmányai:

Iz 49,3.5-6

Zsolt 39,2 és 4ab.7-8a.8b-9.10

1Kor 1,1-3

Jn 1,29-34

Január 20. hétfő:

Szent Sebestyén vértanú

06:30 – Papi és szerzetesi hivatásokért

18:30 – Ökumenikus imaóra a templomban, utána agapé

Január 21. kedd

Szent Ágnes szűz, vértanú

06:30 – +Shvoy Lajos püspök

18:30 - Ökumenikus imaóra a metodistáknál

Január 22. szerda:

Szent Vince diakónus, vértanú

06:30 – +Zsuzsanna

18:30 - Ökumenikus imaóra az evangélikusoknál

Január 23. csütörtök:

06:30 – +Mária és Judit

18:30-19:30 – Szentségimádás a domonkos nővérek kápolnájában

18:30 - Ökumenikus imaóra a baptistáknál

Január 24. péntek:

Szalézi Szent Ferenc püspök, egyháztanító

17:00-18:00 - Gyóntatás

18:00 – +Gyula

18:30 - Ökumenikus imaóra a reformátusoknál

Január 25. szombat:

16:30 – Kisgyermekes családoknak szánt mise

18:00 – Vizi család élő és + tagjai

Január 27. vasárnap:

08:00 – Hálaadás

10:00 – +Dániel, Teréz és elhunyt családtagok német mise

11:30 – Makkosmária

18:00 – Élő és + szülők

Jegyesoktatás indul

2020. január 20. 19 óra

Domonkos nővérek háza

Fő utca192/A – zöldrácsos kerítés

KARITÁSZ

A Korányi kórház hálásan köszöni a cipőket az adományozóknak-

IMAHÉT

A Krisztus-hívők egységéért

2020. január 20–24.

A 2020. évi ökumenikus imahét anyagát a máltai keresztények készítették. Málta keresztényei minden év február 10-én együtt ünneplik a hajótörött Pál apostol szigetre érkezését. A 2020-as imahéten pedig a világ krisztuskövetői a máltai kereszt-

tényekkel együtt olvassák ennek a hajótörésnek a történetét. Pál és útítársai a hajó személyzetével együtt Rómába tartottak a viharos tengeren. Az apostol még ebben a kritikus helyzetben is missziós lehetőséget látott. A megpróbáltatásban nem esett pánikba, nem csüggedt el, hanem tudta: Isten kezében van. Ott is Istenhez tartozik. Istennek szolgál. Istenben bízik. Meg volt győződve róla, hogy Istennek mindennel, ami történik, távlati tervei vannak. Nem is titkolta ezt az apostol a sorstárai előtt, akik végül osztoznak Pállal a kenyéren is, a reménykedésben is. A máltai keresztény testvérek az isteni gondviselést hangsúlyozzák. Ez legyen iránymutatás embertársainkkal való kapcsolatunkban „...nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk...” (ApCsel 28,2). Az, hogy Máltán ma keresztények élnek, azt jelzi, hogy a hajótörött Pál és útítársai elfogadták a lakosok vendégszeretetét. Igyekeztek és tudtak is adni a máltaiaknak abból a hitből, reménységéből, Jézus Krisztus szeretetéből, amely őket hordozta. Ilyen kölcsönös lehetőség ma a keresztények ökumenéje.

Budakeszi program:

Hétfő: Katolikus templom,

Lacknerné Puskás Sára

Kedd: Metodista templom, Boros Péter

Szerda: Evangélikus gyülekezet, Kristóf atya

Csütörtök: Baptista templom:

Szuhánszky Gábor

Péntek: Református Gyülekezet,

Lukács Tamás

KÉSZ EST

Előzetes

Január 31. péntek 19 óra
Szent László Közösségi Ház

Meghívott előadónk:

Pogrányi Lovas Miklós

egyetemi oktató, kommunikációs
tanácsadó

Az előadás címe:

A vallás és a kultúra kapcsolata

*„Bűn volt a világon azelőtt is, hogy
a törvény adatott, de a bűn, ha
nincs törvény, nem számít
bűnnek.”(Róm 5, 13.)*

Nagy szeretettel várunk mindenkit!

Ferenc pápa üzenete a béke 53. világnapjára: „A béke mint a remény útja: Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés” 3-4.rész

3. A béke mint a megbékélés útja a
testvéri közösségben

A Biblia – különösen a próféták szavaival – figyelmezteti az embereket lelkiismeretét és a népeket Istennek az emberekkel való szövetségére. Arról tanít, hogy adjuk fel a mások feletti uralom vágyát és tanuljuk meg egymást emberként, Isten gyermekeként, testvérként látni. A másiktól alkotott véleményünket soha nem szabad arra korlátoznunk, amit mondani vagy tenni tud, hanem tekintetünket arra az ígéretre kell irányítani, amelyet magában hordoz. Csak akkor lehet a bosszú spirálját megtörni és a remény útját járni, ha a tisztelet lépéseit választjuk.

Ebben az az evangéliumi szakasz vezet minket, amely a Péter és Jézus közötti párbeszédet írja le: „Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?” „Mondom neked – felelte Jézus –, nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer” (Mt 18,21–22). A megbocsátásnak ez az útja arra hív bennünket, hogy mélyen a szívünkben fedezzük fel a megbocsátás erejét és azt a képességet, hogy testvérként nézzünk magunkra. Amikor megtanuljuk a megbocsátást élni,

egyre alkalmasabbá válunk arra, hogy a béke emberei legyünk.

Ami szociális téren igaz a békére, az igaz politikai és gazdasági téren is, mivel a béke kérdése áthatja a közösség életének minden dimenzióját: soha nem lesz igaz béke, ha nem vagyunk képesek felépíteni egy igazságosabb gazdasági rendszert. Tíz évvel ezelőtt XVI. Benedek pápa írta a Caritas in veritate kezdetű enciklikában: „a fejletlenség legyőzése nemcsak olyan cselekvést követel, amely jobbá teszi a cserére alapozott tranzakciókat, nem is csak az állami segítségnyújtás struktúráit honosítja meg, hanem mindenekelőtt világméretű fokozatos nyitást jelent a gazdasági tevékenység olyan formái irányában, amelyeket az érdeknelküliség és a közösségiség mércéje jellemez”.

4. A béke mint az ökológiai megtérés módja

„Ha alapelveink rossz értelmezése időnként arra készítetett minket, hogy igazoljuk a természettel való rossz bánásmódot, az ember zsarnoki uralmát a teremtés felett vagy a háborúkat, az igazságtalanságot és az erőszakot, mi, hívők elismerhetjük, hogy ilyen módon hűtlenek voltunk a bölcsességnek ahhoz a kincséhez, amelyet őriznünk kellene”.⁹

Tekintettel a másokkal szembeni ellenségeskedésünkre, valamint a közös otthonunk iránti tisztelet hiányának és a természeti erőforrások kizsákmányolásának következményeire – amelyekre ma csak a gyors haszonszerzés eszközeként tekintünk, a helyi közösségeket, a közjót és a természetet figyelmen kívül hagyva – ökológiai megtérésre van szükségünk.

A közelmúltbeli Amazóniai Szinódus sürget minket, hogy újra békés kapcsolatot létesítsünk a közösségek és a föld, a jelen és az emlékezés, a tapasztalatok és a remények között.

A megbékélésnek ez az útja azt is magában foglalja a teremtett világra való hallgatást és odafigyelést, amelyet Isten azért ajándékozott nekünk, hogy közös otthonunkká

tegyük. A természeti erőforrásokat, az élet sok formáját és magát a Földet reánk bízták, hogy minden egyes ember felelősségteljes és aktív részvétele által „a jövő generációi számára is gondozzuk és védelmezzük” (vö. Ter 2,15). Ezenkívül olyan változásokra van szükségünk meggyőződésünkben és szemléletmódunkban, amelyek megnyitnak az egymással való találkozásra és a teremtésnek a Teremtő szépségét és bölcsességét tükröző ajándékának elfogadására.

Ebből elsősorban mély motivációk fakadnak egy újfajta életmódra a közös hazában, hogy jelen legyünk egymás számára saját sokszínűségünkkel, hogy ünnepeljük és tiszteljük a kapott és megosztott életet, hogy dolgozzunk azon társadalmi feltételeken és modelleken, amelyek elősegítik az élet virágzását és megmaradását a jövőben és előmozdítják a közjót az emberiség egész családjában.

Az ökológiai megtérés, amelyre felhívunk, az élet új szemléletéhez vezet. Ebben szemléljük a Teremtő nagylelkűségét, aki nekünk ajándékozta a földet és megtapasztaljuk a megosztás örömteli elégedettségét. Az ilyen megtérést teljességre törekvően kell értelmezni: mint kapcsolataink átalakítását embertársainkkal, a többi élőlényel, a teremtéssel a maga gazdag sokféleségben és a Teremtővel, az egész élet alapjával. A keresztények számára ez azt jelenti, hogy „engedik, hogy Jézussal való találkozásuk minden következménye megjelenjen az őket körülvevő világhoz fűződő kapcsolataikban”.
(Folytatjuk)